

зашто их на Западу нико не разоткрива? Зашто се чак и не поставља питање каква је природа западне пропаганде против Русије?

Одговори на све ове проблеме давани су унапред и прећутно прихватани – сад је у Европи све као у заједљивим строфама Ви-соцког: „Ми стално дајемо лукав одговор, али не проналазимо право питање”. Међутим, филозофија је архитектоника питања, њихова динамика, а не стриктно, тачку по тачку, прописани одговори. Али западни филозофи више нису у стању да доводе у питање оно што се дешава, они се задовољавају „одговорима” које им пружа колективна западна надсвест.

НЕ КРИМ, НЕГО РИМ!

Пише: Алексеј Чадајев

Ми стално слушамо, од раног детињства, колико је Русија древна и велика. Она је заиста велика и древна, али сад се догодило да је она – ми; а ми нисмо велики и нисмо древни, него смо такви какви смо. А генерације предака и генерације потомака гледају како ми играмо своју улогу. Посебност ове наше улоге је таква да сад морамо да се боримо не само за руску земљу већ и за руско небо. Којим уместо рајских птица – Сирина, Алконоста и Гамајуна – сад лете и певају песме смрти сасвим друге птице: Мавики, Аутели, Орлани и Бајрактари.

Председник је рекао: „Ми још нисмо ни почели”. Ако је тако, мислим да је време да ипак почнемо. Иначе можда просто нећемо успети. И чак нећемо ни приметити да смо у овом дугом, хиљадугодишњем низу ми последњи.

Озбиљност тренутка лежи у чињеници да на супротној страни од нас нису само људи од крви и меса већ, ако хоћете, „дух времена”, *Zeitgeist* по Хегелу. То се већ догодило – исти Хегел је у неком тренутку видео инкарнацију *Zeitgeista* у Наполеону, али то нашим прецима није засметало. Они су га победили, иако су уопште, а посебно у поређењу са Императором и његовом војском – били заостали, несавремени, архаично-феудални и, штавише, скроз пофранцужени.

Истина, ова победа је, супротно читавој хегелијанској логици и неумољивости историјског напретка, на њих оставила тако неизбрисив утисак да је неко отишао у Сенатску да збаци цара и успостави устав, а неко, као гардијски официр Ахтирског пука и припадник коњичког похода кроз Париз, Петар Чадајев, ненамерно изнедрио руску филозофију. Уз све што уз то иде – почев од његових писама – са гомилом порођајних траума. Од којих је

главна – једнострана, неузвраћена љубав према Западу. А та је, са своје стране, за мање од једног века касније, родила руску револуцију, која је била круна покушаја да се од гована и батина изгради сопствена Европа, али на чврстим темељима у то време најнапредније западне (марксистичке) филозофије.

Покушај није успео, али од методе нисмо одустали. Верује се да ми немамо идеологију, али је ми последњих тридесет година у ствари имамо. Чак и ако нигде није записана, интуитивно је разумљива свима од врха до дна. Њена суштина је била у интеграцији у глобални свет, свет Фукујаминог „Краја историје” – по готово сваку цену, под било којим условима, са спремношћу да се преда и жртвује било шта, само да нас одведу у свој песак и да тамо правимо ускршне колачиће.

Много смо напредовали у овом правцу, али се на крају нешто покварило. Испоставило се да нас не прихватају ни као лешину ни као страшило, чак и ако дајемо све и све жртвујемо. Како опстати у овој ситуацији, не знамо; одавно смо заборавили да тражимо друга решења.

Мени је лакше – знам њихова оруђа, њихов *Zeitgeist* и њихов дивни нови свет. Све што је у њему некад било вредно, они су до сада сами просули у тоалет. Они више не траже ни нова знања, ни нове земље и светове, ни срећу или правду. Али у њиховим рукама и у мислима је дело генерација њихових предака, који су све то тражили. И у процесу тражења створили најбољу машину доминације и потчињавања на свету, засновану на супериорности технологије и знања. И сад ми имамо посла управо с том машином.

Предмет спора није Крим, већ Рим. Кад кажемо „Крим је наш”, ми имамо у виду „наш Рим” – не град већ синоним за цивилизацију. Ако сад будемо могли да издржимо, спасићемо нешто много више од себе. Али – треба издржати.

СЕЋАЊЕ НА ВЕЛИКОГ И СТРАШНОГ Д. БИКОВА

Пише: Олга Андрејева

Сећам се, једног дана сам спровела у дело дугогодишњи стратешки план – да видим Диму Бикова уживо. Сви знају Д. Бикова, а ја не.

Морам чути великог и страшног Д. Бикова, рекла сам себи. Па добро, не свиђа ми се начин на који он пише, али не увек, не свиђа ми се ни шта говори, али не увек. Понекад, рекох себи, у његовим речима се чује туга усамљеног генија који жели да га воле и савременици, а не само потомци. Треба помоћи човеку.